

Chris Carter

FÉLELEM

Chris Carter

FÉLELEM

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe

Genesis

Copyright © Chris Carter, 2022

Hungarian translation © Szabó István

© General Press Könyvkiadó, 2025

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.

A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította

SZABÓ ISTVÁN

Szerkesztette

KISS BERNADETT

A borítót

KENYÓ ILDIKÓ

tervezte

ISBN 978 963 452 952 1

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ

1086 Budapest, Dankó utca 4–8.

Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu

generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA

Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL

Felelős szerkesztő BALÁSSY FANNI

1. fejezet

A taxisofőr aggódva figyelte, ahogy a kissé részeg Melissa Hawthorne kinyitja az ezüstsínű Mazda 3-as hátsó ajtaját, és ügyetlenül a háza előtti járdára lép. Vasárnap hajnali kettő felé járt az idő, és Melissa nagyjából este kilenc óta ivott. Igazából nem volt egy nagyívó, nem is gyakran rúgott be, de most a legjobb barátnője huszonnyolcadik születésnapját ünnepelték a Broken Shaker nevű koktéلبárban. Teljesen átadták magukat a South Beach kellemes hangulatának az egyedülálló Freehand Hotel tetején, a medence mellett, Los Angeles központjában. A gyümölcsös koktélokot tömény italok követték, ami halálos kombinációnak bizonyult. Ez utólag Melissa számára is kiderült. A nő jól érezte magát, de a másnaposság egyáltalán nem hiányzott neki. Tisztában volt vele azonban, hogy milyen állapotban lesz, ha majd délelőtt felébred.

– Ajtó!!! – kiabálta a taxisofőr. – Lenne szíves becsukni az ajtót?

– Ja, persze... bocs – felelte Melissa. A csípőjével belökte a Mazda ajtaját, de a mozdulat olyan nehézkes volt, hogy nem tudott elég erőt beleadni.

– Nem csukódott be! – kiáltotta a sofőr rosszállóan.

Melissa bambán elvigyorodott, és másodszor is megpróbálta. Nem egy gyors mozdulattal, hanem előbb teljesen kitérta, majd megismételte a csípőmozdulatot, de ebben még annyi erő sem volt, mint először.

– Hoppika!

– Jól van, hagyja – mondta a sofőr a fejét csóválva. – Majd én becsukom.

Kiszállt, majd megkerülte az autót. Melissa közben lassan elbotorkált a bejáratig, és igyekezett megtalálni a kulcsát. Miután meg-

lett, próbálta megfelelően beilleszteni a zárba. Nagyjából kettő és fél percre volt szüksége az egész mutatványhoz.

Végre bejutott, és becsukta az ajtót. Töltött magának egy pohár vizet, ezután a ház hátsó részében lévő hálósobába ment. Az éjjeliszekrényre dobta a retiküljét, gyorsan lezuhanyozott, majd lefeküdt. Eközben a mobiljára nézett, amely hajnali kettő óra huszonnyolc percet mutatott.

Nem kapott üzenetet.

Az igazat megvallva egy kicsit csalódott volt. A koktélbárban megismerkedett egy vonzó férfival, akit Marknak hívtak. Pár koktél, néhány tömény és sok nevetés után telefonszámot cseréltek.

Búcsúzás előtt Mark megkérdezte Melissát, nem akarja-e, hogy hazamenjen vele. A nő komoly kísértést érzett. Nagyon komolyat. Több mint hat hónapja már, hogy Melissa lefeküdt valakivel, miután megtudta, hogy a barátja két éve csalja az egyik kollégájával. Az érzései és Mark vonzó külseje ellenére sem akart túlságosan mohónak látszani. Úgy gondolta, eléggé rosszul néz ki, ha valaki a megismerkedésük estéjén lefekszik a másikkal.

– Talán majd legközelebb – válaszolta Marknak egy lefegyverző mosoly kíséretében.

Titokban azonban azt remélte, hogy mire hazaér, összeszedi magát és lefekszik, már ott lesz a férfi üzenete. Persze semmi komoly, egy amolyan „remélem, rendben hazaértél”, vagy akár csak annyi, hogy „örülök, hogy megismerkedtünk ma este”. Egy üzenet, amellyel tudatja Melissával, hogy még mindig gondol rá. Mark nem olyannak látszott, mint aki csak játszadozik, és legalább szerdáig vár az üzenettel.

Hajnali fél három.

Se üzenet, se nem fogadott hívás.

– Mel, túl sokat látsz bele ebbe az egészbe – mondta magának.
– Ne felejtse el, hogy nem vagy már elsőbálozó. Majd holnap ír.

Letette a mobilját, lekapcsolta a villanyt, és a párnába fúrta a fejét. Már majdnem elszundított, amikor meghallotta a telefon rezgését az éjjeliszekrényen. Közvetlenül utána pityegés is jelezte a be-

érkező üzenetet. Kinyitotta a szemét, magabiztosan elmosolyodott, és a mobiléért nyúlt.

Jól érezted magad a buliban?

Melissa mosolya még szélesebb lett.

Hát persze. Melissa villámgyorsan tudott pötyögni a két hüvelykujjával. És te?

Én nem voltam ott.

A válasz láttán Melissa felvonta a szemöldökét. Még mindig egy kicsit részeg volt, és annyira várta Mark üzenetét, hogy meg sem nézte a mobilja kijelzőjén a feladót.

Ismeretlen szám.

A mosoly leolvadt az arcáról.

Ki vagy? A telefonom nem ismeri fel a küldőt, pötyögte be sietve. Körülbelül tizenöt másodperc múlva jött a válasz.

A telefonod nem ismeri fel a számomat? Nyilván azért, mert nem szerepelek a névjegyzékben.

Melissa felült, és az ágy végének támaszkodva kapcsolta fel a kislámpát.

De akkor ki vagy? Ha nem szerepelsz a névjegyzékemben, honnan tudtad a számomat?

Hogy ki vagyok? Nos... számodra egy... mentor. Egy tanár, ha úgy tetszik.

Mély ráncok jelentek meg Melissa homlokán. Nem pont erre a válaszra számított.

Mentor? Miféle mentor?

Igen, egy mentor, aki tanít, nevel. Ez mind egy hatalmas lecke része.

Melissának ekkor esett le a tantusz. Eszébe jutott, hogy Mark egy középiskolában tanít. Ha jól emlékezett, matekot.

– Ja, értem! – mondta hangosan a nő, és bólintott.

Mark biztosan kikapcsolta a hívásazonosítóját, hogy ismeretlenként jelezze. Nyilván ő az, valószínűleg még egy kicsit piás. Próbál elbűvölő, vicces, titokzatos vagy valami ilyesmi lenni.

Nagyon cuki, gondolta Melissa. De azért remélem, nem csak azért akar vicces lenni, hogy meztelen képet kérjen rólam.

Bár elég álmos volt már, úgy döntött, belemegy a játékba, leg-
alábbis egy kicsit.

*Lecke? Miféle lecke? Meg akarsz tanítani valamire? Vajon mi
lesz az?*

Nem kellett sokáig várnia a válaszra.

Melissa, az első lecke a félelemről fog szólni.

Melissa értetlenül pislogott a szövegre.

– A félelemről? – tette fel a kérdést saját magának.

Lehet, hogy az automata javította ki a szót, és a férfi egészen
mást akart beírni?

Az üzenetet hamar követte egy újabb.

Aztán meg a fájdalomról fogok leckét adni...

Mély barázdák jelentek meg a nő homlokán.

Megérkezett a következő üzenet.

*És amikor megérted, mit is jelent a félelem és a fájdalom, akkor
jön a lecke a halálról.*

Melissa meglepődve és undorodva meredt a telefon kijelzőjére.
Ha ez tényleg Mark, akkor elég borzalmas humora van.

*Mi van?, pötyögte vissza. Te vagy az, Mark? Ez egyáltalán nem
vicces, sőt nagyon kínos. Főleg ilyenkor éjszaka. Részeg vagy, feküdj
le aludni!*

Néhány másodperc múlva érkezett a válasz.

Mark? Milyen Mark? Ő az, akivel éppen dugsz, Melissa?

– Micsoda? – mondta rémülten a nő, és kissé hátravetette a fejét.

Nem, ez nem lehet Mark, most már egészen biztos volt benne.
A koktéلبárban a férfi kifejezetten kedves, udvarias, értelmes és
vicces embernek tűnt. Ez a valaki egyáltalán nem ilyen, akár részeg,
akár nem.

Melissának elege lett az egészből.

*Figyelj, írta gyors kézmozdulatokkal, akárki is vagy, ez nagyon
durva volt. Most azonnal letiltom a számodat.*

Várj..., érkezett szinte azonnal a válasz.

Melissa megállt.

Van itt még valami, amit nem tudsz.

Melissa úgy bámult a képernyőre, mint egy anya, aki éppen bocsánatkérést vár a gyerekeitől.

Ott vagy még?

Igen, itt vagyok. Várom, hogy mit kellene tudnom.

A mobilra most nem szöveg, hanem négy emoji érkezett. Az első a holdat ábrázolta, a második egy autót, a harmadik egy ajtót, a negyedik pedig egy házat.

Melissa a fejét csóválta, majd vállat vont.

– Ez meg mi a francot akar jelenteni? – mondta hangosan a szavakat, miközben pötyögte is őket.

Csak azt, hogy miután visszaértél a kis bulidból, kikászálódttál a taxiból... kábé fél órával ezelőtt... elfelejtetted bezárni a bejárati ajtót.

Hideg borzongás futott végig Melissa tarkóján, és ösztönösen a hálózobaaajtó felé nézett.

– Ez most valami idióta tréfa? – tette fel a kérdést a racionális énje.

Lehetséges.

Ha tényleg így van, akkor igazán aggasztó a következő két kérdés. Melyik ismerőse lenne képes ilyen ízléstelen viccre?

– Egyik sem – adta meg a választ.

Ami pedig még rosszabb volt, honnan tudná bárki is, hogy fél órával ezelőtt alig bírt kiszállni a taxiból? Ez túlságosan pontos időmeghatározás volt ahhoz, hogy szimpla találgatás legyen.

Lehet, hogy a taxisofőr?

Nem, az kizárt, gondolta, és gyorsan elvetette az ötletet.

Egy pillanatig habozott, majd újabb üzenet riasztotta fel a me-rengésből.

De ne félj, Melissa, semmi gond! Bezártam az ajtót helyetted.

Melissának fogalma sem volt, mit tegyen. Válaszoljon? Tiltsa le a férfit? Ellenőrizze a bejárati ajtót? Hívja a rendőrséget vagy valaki mást? Vagy mi legyen?

Újabb üzenet érkezett.

Tessék, nézd meg!

Az üzenethez egy nyolc másodperces videót is csatoltak.

Melissa egy kicsit tétovázott, de aztán győzött a kíváncsisága. Rákattintott a csatolmányra, és azonnal elindult a videó. A bejárati ajtó zárja látszott belülről, benne volt a kulcs. A következő pillanatban egy kesztyűs kéz bukkant fel, elfordította a kulcsot, majd kihúzta a zárból.

– Mi a franc ez az egész? – motyogta Melissa, de a videónak még nem volt vége.

Miután a kéz kivette a kulcsot, a kamera a konyha felé fordult, és a pulton lévő digitális órára közelített, a gyümölcsös tál mellett. Hajnali kettő óra huszonnégy percet mutatott.

Melissa rémülten nézett a kijelző bal felső sarkába – kettő óra harmincnyolc perc.

A videó tizennégy perccel korábban készült. Valószínűleg akkor, amikor zuhanyozott.

Mielőtt a videó véget ért volna, a küldő valamit suttogott a mikrofonba, de nem elég hangosan ahhoz, hogy Melissa megértse. Gyorsan visszament pár másodpercet, több hangot adott rá, a füléhez tartotta a készüléket, de így sem hallotta, mi hangzott el.

Ahogy a füléhez emelte a mobilt, kissé jobbra fordította a fejét a hálószoba ajtaja felé, amelyet résnyire mindig nyitva hagyott.

Ekkor meglátta, hogy nincs egyedül a szobában.

Egy, az előszoba sötétségébe burkolózó, vigyorgó arc nézett rá a háló ajtajából.

2. fejezet

– Helló! – mondta a magas, barna bőrű nő, miután ajtót nyitott az érkező vendégnek. – Te biztosan Robert vagy.

Robert Hunter, a Los Angeles-i rendőrség extrém erőszakos bűnügyekkel foglalkozó részlegének nyomozója kissé meglepődött, de az arckifejezése semmit sem árult el. Inkább udvariasan mosolygott, és bólintott.

– Igen, az vagyok.

A nő éjfekete haja a válla alá ért, és tökéletes összhangban volt az aranybarna szemével. A fiatalos arc finom vonásait még jobban kiemelte a száj két oldalán látható kis gödröcske, amely minden alkalommal megjelent, amikor a nő beszélni kezdett.

– A nevem Denise – mondta szintén mosolyogva, és Hunter felé nyújtotta a tökéletesen manikűrözött kezét, amelyen a körmök ugyanolyan vörösek voltak, mint a nő ajka. – Anna egyik régi barátja vagyok.

– Nagyon örülök – felelte a nyomozó, és kezét fogtak.

Denise fehér edzőcipőt viselt, a fehér pólóját betúrta a kopott kék farmernadrágjába, amely a bal térdnél ki volt szakadva. Az ezüst nyakláncáról egy kicsi, de részletesen kidolgozott, anatómiai szívet ábrázoló medál lógott.

– Na végre! – mondta a hosszú, sötét kötényt viselő Carlos Garcia nyomozó, amikor meglátta a társát Denise mögött. A kötényére jókora fehér betűkkel írták, hogy „Csókold meg a szakácsot!”

– Inkább kihagynám – biccentett Hunter a kötény felé.

– Annától kaptam – mondta nevetve Garcia. – De gondolom, úgysis kitaláltad.

– Add csak ide – kérte Huntert Denise, és már nyúlt is a férfi kezében lévő szatyor felé. A kis gödröcskék előbukkantak, majd ugyanolyan gyorsan el is tűntek.

– Köszí – felelte Hunter, és átadta a szatyrot.

– Gyere be! – mondta Garcia, és a jobb kezében tartott fakanállal befelé intett.

– Ezt beviszem a konyhába – közölte Denise, majd eltűnt a házban.

– Tökéletes időzítés – mondta Garcia a társának, miután az belépett a kis előszobába. A házigazda becsukta utána az ajtót. – Most lett kész az első adag hús, Anna épp szeleteli.

Brazíliában a marha legnépszerűbb része a keresztfartó nevű darab, amit a márványozott, puha hús miatt sokan a legtökéletesebb steakalapanyagként tartottak. Különösen, ha grillezve készítették. Hunter pár évvel ezelőtt hallott róla először, amikor egy alkalommal Garcia meghívta a házába egy kerti partira.

Garcia Brazíliában született. Tízéves korában került el onnan, miután a szülei házassága tönkrement. Nagyon értett a grillezéshez, az apjától örökölte. El kellett ismerni, hogy rendkívül ügyes volt benne.

– A többiek kint vannak, menj csak – mondta Hunternek. – Én is mindjárt jövök, csak benézek a konyhába.

Hunter nem volt félnék személyiség, de különösképpen extrovertált sem, főleg, ha társasági eseményekről volt szó.

– Szia, Robert! – üdvözölte Anna, amikor Hunter az udvarra lépett.

Garcia és Anna már a középiskolában is együtt jártak, és alig-hogy leérettségiztek, össze is házasodtak. A férfi sosem találkozott még ilyen optimista, támogató, éles eszű és kedves nővel, mint Anna. A nem mindennapi szépsége egészen elbűvölő volt.

A nő mosolyogva lépett Hunterhez, és adott neki két pusztit. A rövid barna haja kissé zilált volt. Elsősorban azért, mert többször is feltolta a fejére a napszemüvegét, majd visszatette a szemére. Amikor Hunter kijött a kertbe, megint feltolta.

– Hát eljöttél! – mondta a nyomozónak.

– Mindig eljövök, nem? – kérdezett vissza meglepődve Hunter.

– Ja, a kerti grillezésre tényleg – felelte nevetve Anna.

– Kösz, hogy meghívtatok.

– Robert, tudod, hogy mindig örülünk neked. Gyere, bemutatlak azoknak, akiket még nem ismersz.

Hárman ültek a kerek kerti asztal körül, egy negyedik személy pedig a téglából készült grillező mellett állt, amelyet Garcia maga épített.

– Ő Martin – mondta Anna egy magas, sovány férfira mutatva, aki pár évvel idősebbnek tűnt, mint a mellette ülő nő. – Ő pedig Charlotte, a párja.

– Nagyon örülök – mondta Hunter, és kezét fogtak. – Robert vagyok.

– Paulót már ismered, ugye? – folytatta Anna. A grillező mellett álló férfi éppen megfordított pár kolbászt. – A legutóbbi partin már találkoztatok.

– Hogyne, persze! – mondta Paulo Hunter felé fordulva, majd széles mosollyal biccentett felé. – Helló, haver, mi újság?

– Minden oké, és nálad?

– Szintén – felelte Paulo jól kivehető brazil akcentussal. – Kóstold meg ezt a kolbászt, argentin chorizo, elájulsz tőle, olyan finom.

– És Denise-t már ismered – biccentett Anna a gyerekkori barátjának felé, aki Charlotte balján ült.

– Igen, már bemutatkoztunk.

Denise megint Hunterre mosolygott, de most alig észrevehetően rá is kacsintott.

– Hozok neked egy tányért, és kezdésnek egy kis steaket – mondta Anna, majd egy üres székre mutatott. – Az italokat a konyhában találod.

– Köszönöm – felelte Hunter, azzal a csapat többi tagja felé fordult. – Hozhatok valakinek inni?

– Nekünk kösz, nem – mondta Martin az előttük lévő sörösdozókra mutatva.

– Kösz, én sem kérek semmit – mondta Paulo, és az asztalra tett egy nagy tányér kolbászt.

– Anna, neked? – kérdezte Hunter.

– Kösz, de Carlos már készíti a caipirinha koktélot.

– Ó, az jó! – jegyezte meg Hunter, és most Denise-re nézett.

– Nekem hozhatsz, ha nem gond.

– Persze hogy nem, nagyon szívesen. Mit kérsz?

– Egy kis vörösbort – felelte a nő, majd átadta Hunternek az üres poharát.

– Már hozom is – mondta Hunter, és bement a házba.

A konyhapulton három üveg vörösbort és tömény italokat talált, Garcia pedig éppen végzett egy kancsó koktél elkészítésével.

– Megkóstolod? – biccentett a kancsó felé. – Tudod, milyen jól készítem a caipirinhát.

– Hogyne tudnám – felelte Hunter, és felvett egy tiszta poharat meg egy argentin Malbecet. – És azt is tudom, hogy szinte halálos, de talán majd később. Azt hiszem, egy kis borral kezdek.

Garcia a szemöldökét felvonva nézett a társára.

- Gondolom, a másik pohár... Denise-nek lesz.
  - Más nem kért.
  - Csinos, igaz? – mosolygott Garcia.
  - Kicsoda, Denise?
- Garcia nevetve dőlt a konyhapultnak.
- Ugye tudod, hogy ez nagyon nem illik hozzád?
  - Micsoda? – kérdezte Hunter, és a második poharat is megtöltötte.
  - Az, amit most csinálsz... hogy hülyének tettetted magad. Ez nem te vagy, Robert, hagyd abba.
- Hunter a két pohár borral a kezében fordult Garcia felé.
- Azt tudod, hogy szingli? – kérdezte Garcia.
  - Kicsoda?
  - Na, tűnj innen!
- Kint Hunter átadta a poharat Denise-nek.
- Malbec jó lesz?
  - Tökéletes – válaszolta a nő, és a mellette lévő székre mutatott.
- Ül le.
- Hunter leült. Garcia ekkor jött ki egy tálcával, rajta a kancsó koktéllal és néhány pohárral.
- Na, készüljétek fel, ez nagyon erős, be fogtok rúgni tőle – mondta, majd az asztalra tette a tálcát.
- Elkezdte kitölteni a koktéllal, amikor Hunter farzsebében megszólalt a munkahelyi mobilja. A nyomozó kivette, és a kijelzőre nézett.
- Ismeretlen szám.
- Elnézést, muszáj felvennem – mondta. Láttá, ahogy megváltozik Anna arckifejezése.
  - Minden oké? – kérdezte Garcia ezúttal halálosan komolyan.
- Hunter bizonytalanul bólintott, majd felállt, és egy kicsit távolabb ment a társaságtól.
- Hunter nyomozó, extrém erőszakos részleg.
  - Jó napot, Hunter nyomozó! William Barnes vagyok, a Los Angeles-i rendőrség délnyugati részlegének nyomozója. Nagyon sajnálom, hogy megzavarom a vasárnapját.
  - Semmi gond, miben segíthetek?

– Nos, az a helyzet, hogy időt és papírmunkát szeretnék megspórolni, nemcsak magamnak, hanem mindenkinek.

– Ezt hogy érti? – kérdezte Hunter a homlokát ráncolva.

– Nagyjából negyven perccel ezelőtt a diszpécser felhívott, mert holttestet találtak Leimert Park egyik házában. Az áldozat egy huszonkilenc éves afroamerikai nő. Húsz perce értünk ide a társammal. Két halálra vált járőr várt a ház előtt. Addigra mindketten kihányták az ebédjüket, a reggelijüket és valószínűleg a tegnapi vacsorájukat is. – A férfi egy pillanatra elhallgatott, majd folytatta: – Csak azt akarom ezzel mondani, mindegy, hogy nézzük a bűncselekmény helyszínét... szerintem egyébként senki sem képes egy percnél tovább nézni... szóval mindegy, hogy tekintünk rá, ez úgyis a maguk részlegéhez tartozik. Nincs kétségem efelől. Tehát, ahogy mondtam, sok időt, papírmunkát megspórolhatunk, mert mindenképp maguknak kell majd idejönniük.

Hunter nagyot sóhajtott, majd alig észrevehetően megcsóválta a fejét. Garciára nézett, aki még mindig a vendégek mellett állt.

– És pontosan mit találtak? – kérdezte Hunter.

– Nézze, ezt nem lehet elmondani, látniuk kell ahhoz, hogy elhiggyék!

– Megadná a címet?

Garcia nem tudott szájról olvasni, de nem is volt szükség rá ahhoz, hogy tudja, számukra véget ért a buli.

– Hunter nyomozó, hisz maga az ördög létezésében? – kérdezte Barnes, miután lediktálta a címet.

– Ezt most nem értem – felelte Hunter, és értetlenül elhúzta a száját.

– Csak azért kérdezem, mert ha nem, akkor lehet, hogy megváltozik a véleménye, ha ideér.